

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **T. H. N.**,
bytem X,

zastoupená advokátem JUDr. Viet Anh Nguyen,
sídlem Myslíkova 171/31, 110 00 Praha 1,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2016, č. j. MV-108138-4/SO-2016,

takto:

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2016, č. j. MV-108138-4/SO-2016, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 10 800 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Viet Anh Nguyen, advokáta.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) ze dne 27. 5. 2016, č. j. OAM-728-9/ZR-2016 (dále jen

„prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 314/2015 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyně a podle ustanovení § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jí byla k vycestování z území České republiky stanovena lhůta 30 dnů od právní moci prvostupňového rozhodnutí.

2. Žalobkyně namítla, že žalovaná napadeným rozhodnutím přisvědčila postupu ministerstva, které v rozporu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nezohlednilo přiměřenost svého rozhodnutí a nedbalo toho, aby jeho rozhodnutí odpovídalo okolnostem případu a bylo v souladu s veřejným zájmem. Přesto, že ministerstvo nebylo povinno posuzovat dopady rozhodnutí podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, bylo jeho povinností dbát zásad plynoucích z § 2 odst. 4 správního řádu.
3. Žalobkyně poukázala na to, že vytýkaného protiprávního jednání (předložení padělaného rodného listu) se měla dopustit v roce 2005, tedy více než před jedenácti lety. V té době byla navíc nezletilá a pobyt pro ni zařizoval vietnamský zprostředkovatel. Žalobkyně se na území České republiky usadila, v roce 2007 uzavřela manželství (její manžel na území České republiky pobývá na základě povolení k trvalému pobytu) a mají s manželem dvě děti narozené X a X, které obě chodí do základní školy v Č. B.. Správní orgány obou stupňů však uvedené skutečnosti nereflektovaly, napadené rozhodnutí je proto s ohledem na změnu poměrů nezákonné a nepřiměřené. Krom vytýkaného protiprávního jednání se žalobkyně od roku 2005 nedopustila žádného nežádoucího jednání. Přesto, že zákon o pobytu cizinců neupravuje institut promlčení, nemůžou dle jejího názoru správní orgány k předchozímu protiprávnímu jednání cizince přihlížet neomezeně dlouhou dobu. Korektivem v takovém případě musí být právě posuzování přiměřenosti podle ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. Napadené rozhodnutí je pro zohledňování tak staré okolnosti, pro rozdělení rodiny a odloučení žalobkyně od jejích nezletilých dětí v rozporu s veřejným zájmem. V této souvislosti žalobkyně poukázala na čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, který garantuje dětem právo na rodičovskou výchovu a péči, přičemž děti mohou být od rodičů odloučeny jen rozhodnutím soudu a na základě zákona.
4. Žalobkyně namítá také rozpor napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky České republiky, a to primárně s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“), jenž garantuje právo na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Jelikož jí byla prvostupňovým rozhodnutím stanovena lhůta k vycestování z území České republiky, je nepochybné, že správní orgány jako následek předpokládají rozdělení rodiny žalobkyně. Není přitom nikterak odůvodněno, z jakého důvodu je do soukromého a rodinného života žalobkyně nezbytné zasáhnout, neboť žalobkyně neohrožuje národní bezpečnost, veřejnou bezpečnost, hospodářský blahobyt země, toto opatření není nezbytné ani za účelem předcházení nepokojům a zločinnosti, ani v souvislosti s ochranou zdraví, morálky, případně ochrany práv a svobod jiných. V tomto ohledu má žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
5. Žalobkyně dále zdůrazňuje, že přenesení soukromého a rodinného života její rodiny do země původu je nerealizovatelné, neboť žalobkyně v České republice podniká, manžel jí pomáhá a děti tu chodí do školy. Ve Vietnamu by rodina neměla kde bydlet, zároveň by s ohledem na špatnou ekonomickou situaci došlo k ohrožení výživy celé rodiny.

6. Konečně žalobkyně namítá, že pokud by měla žádat o povolení k pobytu, musí tak učinit na zastupitelském úřadu ve Vietnamské socialistické republice. I to ovšem předpokládá rozdělení rodiny žalobkyně. Není navíc zřejmé, jak dlouho by žalobkyně musela v zemi původu pobývat, než by jí přes systém Visapoint bylo umožněno žádost podat, a jak dlouho by čekala na vyřízení žádosti. Systém Visapoint je dlouhodobě přetížen a neuvolňuje nové termíny. Pobyt v zemi původu by byl pro žalobkyni problematický, nemá tam žádné vazby ani zázemí, zároveň by odloučení od rodiny všichni členové vnímali jako citelnou újmu. Nadto by s největší pravděpodobností byl žalobkyni pobyt odmítnut, neboť splňuje tzv. negativní podmínky podle § 56 zákona o pobytu cizinců, a to právě kvůli padělanému rodnému listu připojenému k žádosti o povolení trvalého pobytu v roce 2005.
7. Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby. Ve vyjádření uvádí, že ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců neponechává prostor pro správní uvážení. Je-li spolehlivě zjištěno, tak jako v případě žalobkyně, že cizinec získal povolení k trvalému pobytu na základě padělaného dokladu, ministerstvo musí platnost povolení k trvalému pobytu zrušit. Stran námitky absence posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že z dikce aplikovaného ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců tato povinnost nevyplývá; nejde přitom o opomenutí zákonodárce, neboť v případě jiných případů rušení povolení k trvalému pobytu zákon tuto povinnost výslovně stanoví. V této souvislosti žalovaná odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek ze dne 26. 11. 2016, č. j. 9 Azs 218/2015-51 a na rozsudek ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30.
8. Žalovaná zdůraznila, že žalobkyně získala nejvyšší pobytové oprávnění na základě padělaného či skutečnosti neodpovídajícího rodného listu, čímž obešla zákonem stanovená pravidla. V době, kdy povolení k trvalému pobytu získala, bylo žalobkyni 17 let a její nynější obhajoba, že si nemohla být vědoma, že je předkládán falešný rodný list, se tak jeví jako účelová.
9. Žalovaná vyjádřila přesvědčení, že nebylo porušeno ani ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť není ve veřejném zájmu, aby v České republice pobýval s povoleným trvalým pobytem cizinec, který pobytové oprávnění získal v rozporu se zákonem. Takový přístup představuje porušení principu rovnosti v porovnání s těmi cizinci, kteří právní předpisy neobcházejí a musí pro získání nejvyššího druhu pobytu splnit přísné podmínky.
10. Jde-li o námitku týkající se systému Visapoint, poukázala žalovaná na stanovisko Ministerstva zahraničních věcí, podle něhož je systém funkční, avšak vysoká poptávka neumožňuje okamžité uspokojení všech zájemců.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V takovém případě soud

rozhodnutí zruší bez jednání [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] bez ohledu na stanovisko účastníků sdělené ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil, že v souvislosti s vyřizováním žádosti pana Anh Tuan Nguyen o prodloužení dokladu o jeho trvalém pobytu bylo dne 17. 9. 2014 zjištěno, že jmenovaný v žádné ze svých žádostí neuvedl žalobkyni jako svoji dceru přesto, že žalobkyně jej v žádosti o dlouhodobé vízum ze dne 2003 a v žádosti o dlouhodobý a následně trvalý pobyt v roce 2005 uvedla jako svého otce. N. A. T. uvedl, že dceru nemá, k fotografii žalobkyně uvedl, že ji nikdy neviděl.
13. Dne 30. 3. 2016 zahájilo ministerstvo s žalobkyní správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že trvalý pobyt žalobkyně byl povolen na základě předložených padělaných nebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatně pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Žalobkyně byla poučena o svých procesních právech podle § 4 odst. 4, § 33 odst. 1, § 36 § 38 správního řádu. Oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobkyni doručeno dne 6. 4. 2016.
14. Součástí správního spisu je zpráva Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 24. 3. 2016, podle níž bylo u Lidového výboru pro městskou část K. M. v H., který měl vydat příslušné rodné listy, zjištěno, že matriční kniha zápis o narození žalobkyně neobsahuje a že od roku 2002 funkci místopředsedy lidového výboru nezastával nikdo pod jménem P. V. V., jak je uvedeno v jednom z předložených rodných listů. Přílohou zprávy Velvyslanectví České republiky v Hanoji je i samotné sdělení lidového výboru ze dne 17. 3. 2016 obsahující uvedené informace.
15. Dne 12. 4. 2016 byla žalobkyně vyrozuměna o možnosti seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k němu. Této možnosti žalobkyně dne 3. 5. 2016 prostřednictvím svého zástupce využila. Uvedla, že vyjádření k podkladům rozhodnutí zašle do tří týdnů, což ale neučinila.
16. Dne 27. 5. 2016 vydalo ministerstvo rozhodnutí, jímž byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyně podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců; žalobkyni byla současně podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta 30 dní k vycestování z území.
17. Proti rozhodnutí ministerstva se žalobkyně odvolala. Argumentace žalobkyně se v podstatě shodovala s tou, která je obsažena v žalobě. Žalobkyně uvedla mimo jiné, že ministerstvo nezohlednilo všechny okolnosti případu, její věk při získání povolení k trvalému pobytu, délku jejího pobytu na území České republiky a v neposlední řadě její soukromý a rodinný život. Vyjádřila přesvědčení, že zrušení jejího trvalého pobytu nemůže být ve veřejném zájmu. Žalobkyně rovněž poukazovala na absenci posouzení zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu čl. 8 Úmluvy. K odvolání žalobkyně připojila rodné listy svých dětí.
18. Napadeným rozhodnutím žalovaná odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění žalovaná uvedla, že § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na rozdíl od § 77 odst. 2 téhož zákona povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí neukládá. Správnost postupu ministerstva v tomto ohledu vyplývá též z judikatury Nejvyššího správního soudu. Mimo to zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně mezi

ni a Českou republiku nestaví nepřekonatelnou bariéru. Ve skutečnosti, že žalobkyně bude muset opustit Českou republiku před tím, než zažádá o jiný (nižší) pobytový status, nelze spatřovat nepřiměřenost rozhodnutí, po toto dočasné období se o děti žalobkyně může starat její manžel jako druhý rodič. K námitce, že žalobkyně nebyla v době, kdy získala povolení k trvalému pobytu, zletilá, žalovaná uvedla, že žalobkyni bylo 17 let, nejví se tedy jako pravděpodobné, že nevěděla o tom, že je předkládán falešný rodný list. Pokud by jí bylo povolení k trvalému pobytu ponecháno, bylo by to v rozporu se zásadou rovnosti a k těm, kteří právní předpisy dodržují a neobcházejí, by to bylo krajně nespravedlivé.

Posouzení žaloby soudem

19. Podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti,
20. Podle čl. 8 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
21. Jádrem žalobní argumentace je absence posouzení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z pohledu jeho zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně.
22. Posouzení tohoto aspektu se žalobkyně domáhala již v odvolání. Žalovaná jí ovšem za pravdu nedala s tím, že § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (na rozdíl od § 77 odst. 2 téhož zákona) povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí neukládá. Odvolala se přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015 – 51.
23. Byť se Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku vůči popsané konstrukci skutečně nevyslovil, otázkou posuzování přiměřenosti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu [z důvodu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců] se blíže (tedy z dalších hledisek než jen z pohledu zákona o pobytu cizinců) nezabýval. Svoji pozornost zaměřil na posouzení souladu rozhodnutí s § 2 odst. 4 správního řádu a zabýval se otázkou, zda přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Tento soulad shledal, neboť správní orgány objektivně zjistily všechny relevantní okolnosti posuzovaného případu, k nimž následně přihlédly.
24. Otázkou přiměřenosti rozhodnutí se však Nejvyšší správní soud blíže zabýval v jiných (pozdějších) rozsudcích. Předně v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 – 30, Nejvyšší správní soud uvedl, že ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců upravuje pouze kritéria, která by měl vzít správní orgán při posuzování přiměřenosti rozhodnutí do úvahy, nezakládá však obecnou povinnost správním orgánům posuzovat přiměřenost jakéhokoli rozhodnutí vydaného dle zákona o pobytu cizinců. Zda je třeba u jednotlivých typů rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů zkoumat, nelze tedy určit na základě § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je k tomu nutno užít jiná hlediska. Typicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců,

kteřá výslovně přikazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost prověřit. Nejvyšší správní soud v bodech 30 až 32 odůvodnění citovaného rozsudku poukázal na konkrétní rozhodnutí téhož soudu, v nichž soud v případě, že aplikované ustanovení nebylo podřízeno výhradě přiměřenosti rozhodnutí z hlediska soukromého a rodinného života, dovodil, že toto hledisko nelze zkoumat a že správní orgán nemá možnost při vydání rozhodnutí zohlednit jeho dopad do soukromého a rodinného života cizince. V tomto rozsudku v bodě 36 Nejvyšší správní soud také uvedl, že zákonodárce se jistě mohl „rozhodnout do zákona vložit požadavek na zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života. K tomuto kroku však u daného ustanovení nepřistoupil. Zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle zmíněného ustanovení do soukromého a rodinného není nezbytné ani z hlediska čl. 8 odst. 1 Úmluvy“.

25. Posledně uvedený závěr ohledně čl. 8 Úmluvy byl ovšem další pozdější judikaturou překonán; nejprve rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29, ve kterém zaznělo, že „[s]kutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. srpna 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30)“. Lze dodat, že skutečně již v rozsudku č. j. 6 Azs 96/2015 – 30 Nejvyšší správní soud vedl správní orgány k tomu, aby se i v případě, kdy byla zamítnuta žádost cizince o povolení k trvalému pobytu pro prokázané obcházení zákona (účelové uzavření manželství) a kdy obecně platí, že dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, nejsou tak intenzivní, zabývaly přiměřeností těchto méně závažných následků s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny. V tomto rozsudku však sám Nejvyšší správní soud v bodě 37 zdůraznil, že případ stěžovatele je zcela specifický a závěry v rozsudku učiněné nelze zobecnit a bez dalšího aplikovat v jiných věcech.
26. Nejnověji se pak danou otázkou zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 – 53. Navázal na v bodech 24 a 25 předestřenou judikaturu a konstatoval, že podmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy; takovou situaci však nelze podle Nejvyššího správního soudu *a priori* vyloučit. Čl. 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Dále činí Nejvyšší správní soud závěr, že pokud cizinec v řízení o zrušení svého povolení k trvalému pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje, nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Na tomto závěru podle Nejvyššího správního soudu nic nemění ani nový odstavec 3 § 174a zákona o pobytu cizinců, jenž byl do tohoto ustanovení doplněn s účinností od 15. 8. 2017 (podle toho ustanovení se přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona

správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví). Nejvyšší správní soud v bodě 36 svého rozsudku dále poukázal na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, podle něhož by primárním hlediskem při jakékoli činnosti orgánů veřejné moci týkající se dětí měl být nejlepší zájem dítěte, a na související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (*Neulinger a Shuruk Švýcarsku*, stížnost č. 41615/07, bod 135 a *El Ghatet proti Švýcarsku*, stížnost č. 56971/10, zejména body 46-47 a prejudikatura tam citovaná).

27. Posledně uvedenou judikaturu je třeba použít i v posuzované věci, a to i přesto, že jde o judikaturu, která žalované v době jejího rozhodování nebyla známa, a žalovaná tak na základě v době rozhodování jí známé judikatury mohla nabýt dojmu, že v případě, kdy je rozhodováno o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nemá povinnost zkoumat přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
28. V souzené věci je z obsahu správního spisu patrné, že posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy se žalobkyně domáhala již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaná se však s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015 – 51, omezila na konstatování, že z dikce ustanovení § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí nevyplyvá (§ 77 odst. 2 *a contrario*). Ve stručnosti se vyjádřila pouze k námitce nízkého věku žalobkyně v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu, další namítané skutečnosti, jako je doba pobytu žalobkyně na území České republiky, její rodinný život a míra integrace, nikterak nereflektovala.
29. Za situace, kdy žalobkyně namítala nepřiměřenost zásahu do jejího soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy v průběhu správního řízení, měla se žalovaná touto otázkou zabývat bez ohledu na to, že zákon povinnost takového posouzení výslovně neukládá. Neučinila-li tak, zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.
30. Soud se následně zabýval druhou námitkou žalobkyně, která poukázala na to, že vytýkaného protiprávního jednání (předložení padělaného rodného listu) se měla dopustit v roce 2005, tedy více než před jedenácti lety, přičemž v té době byla nezletilá a pobyt pro ni zařizoval vietnamský zprostředkovatel. Nastolila tedy otázku, zda jí takové jednání může být přičitatelné. Posouzení této otázky nebrání shora vyslovená nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť ta se týká jen posouzení přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
31. Obdobnou otázkou (tj. přičitatelností podvodného jednání samotnému cizinci se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 Azs 392/2018-48, ve kterém konstatoval, že z textu směrnice 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice 2003/109/ES“), a tedy ani z § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vykládaného konformně s ní, na první pohled neplyne, zda je nutné, aby se podvodného jednání dopustil přímo sám cizinec, o jehož povolení k trvalému pobytu jde, nebo zda za určitých podmínek stačí, že se tohoto podvodného jednání dopustil někdo jiný. Nejvyšší správní soud dále poukázal na to, že tuto spornou právní otázku nedávno v reakci na předběžnou otázku nizozemské Státní rady jasně vyřešil Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, C-557/17, *Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie proti Y. Z., Z. Z., Y. Y.* Ten reagoval na

případ, kdy bylo povolení k pobytu odňato otci rodiny, který v žádosti o pobytové povolení uváděl nepravdivé údaje o obchodní společnosti, již měl být zaměstnán, a v návaznosti na to byla odňata pobytová povolení také jeho manželce a jeho synovi, kteří se sami žádného podvodného jednání nedopustili a nesli pouze důsledky podvodného jednání spáchaného jinou osobou (otcem, respektive jeho údajným zaměstnavatelem), přičemž údajně ani nevěděli, že informace uvedené v jejich žádostech o získání povolení k pobytu jsou nepravdivé. Nizozemská Státní rada položila Soudnímu dvoru EU mimo jiné následující předběžnou otázku: „*Musí být čl. 9 odst. 1 návětí a písm. a) směrnice 2003/109 vykládán v tom smyslu, že brání odnětí právního postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta v případě, kdy bylo toto postavení přiznáno na základě podvodných informací, avšak dlouhodobě pobývajících rezident nevěděl, že tyto informace mají podvodnou povahu?*“ Soudní dvůr na takto položenou otázku jednoznačně odpověděl: „*Článek 9 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajících rezidenty, musí být vykládán v tom smyslu, že v případě, že bylo právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta přiznáno státním příslušníkům třetí země na základě pozměněných dokladů, okolnost, že tito státní příslušníci o podvodné povaze těchto dokladů nevěděli, nebrání tomu, aby dotyčný členský stát na základě tohoto ustanovení toto právní postavení odňal.*“ V bodě 65 pak dodal, „*že se nikdo nemůže dovolávat zachování práv, která byla nabyta podle směrnice 2003/109 prostřednictvím podvodu, nezávisle na tom, zda tento podvod byl či nebyl spáchán nositelem těchto práv nebo zda mu byl znám, protože rozhodující skutečností je, že nabytí uvedených práv bylo důsledkem podvodu.*“ Není tedy nutné, aby se podvodného jednání dopustil samotný cizinec. Podstatné je, že k podvodnému jednání dojde a že jej cizinec využije.

32. Jednání zmocněnce žalobkyně je jí tedy třeba přičíst, jde-li o naplnění podmínek § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z pohledu naplnění podmínek tohoto ustanovení nelze přihlídnout ani k tomu, že v době, kdy se tak stalo, byla nezletilá a ani k tomu, že k podvodnému jednání došlo před dlouhou dobou. Časový odstup od uvedeného jednání lze vzít v úvahu leda při posuzování přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Tato námitka tudíž není důvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí žalované zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc žalované podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku jsou správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a proto jí náhrada nákladů řízení náleží. Tyto náklady zahrnují náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení, náhrada hotových výdajů a náhrada DPH. Zástupce žalobkyně provedl v řízení dva účelné úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a jedno písemné podání soudu (žaloba) – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.]. K odměně za právní služby v souhrnné výši 6 200 Kč byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky. Tato částka byla dále zvýšena o soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a 1000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 10 800 Kč je žalovaná povinna uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého

na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. května 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu